

Probraná vadnost rozsudku není napravena tím, že soud nalézací v rozboru obojího označení zboží praví, že ve velké etiketě označení, používaného obžalovaným, silně vystupují do popředí ve velkých písmenech slova »Spezialität Rudolf D.-Teplitz-Schönau«, a že vzhledem k tomuto nápisu, který po názoru soudu nalézacího nemůže býti přehlédnut nikým, ani povrchním kupitelem nebo pozorovatelem, a jehož slova jsou tak nápadná, že nemohou býti zaměněna se slovy »Liquörfabrik vormals Gebrüder E., Gesellschaft m. b. H. Schönriesen a./E.«, je vyloučena možnost oklamání jakož i úmysl klamati. Neboť nehledíc k tomu, že k předpokladu této míry rozlišnosti došel nalézací soud z výsledků pordrobného porovnání obou lahví, tedy cestou, o níž bylo již doličeno, že není správná, byl by výrok ten právně bezvadným jen, kdyby byl podložen předchozím zjištěním, že právě tato označení obou podniků zboží vyrábějících jsou tím, co jednak obyčejnému zákazníkovi podle známky kupujícímu utkví v paměti z výsledného dojmu zboží označeného ochranou známkou soukromé obžalobkyně, jednak ho především nebo obzvláště napadne na zboží pozastaveném. Takového zjištění bylo tím více třeba, že právě při posuzování významu firmy (jména) výrobce pro onen výsledný dojem ze známky, který si zpravidla obyčejný kupitel ve své paměti přináší, dlužno uvážiti také to, že podnik i známka (§ 9 zák. o ochr. zn.) může přejíti na jinou firmu, že to kupiteli může býti známo, a že zákon osvojuje si hledisko zákazníka kupujícího podle známky — nikoliv toho, kdo kupuje podle firmy nebo jména. Nemusíť kupiteli, jenž třebas na nabízeném mu zboží nemůže přehlédnouti firmu nebo jméno výrobce, býti známo, že zboží jím podle známky hledané není od této firmy. Jen tehda ovšem spadá pro obor §§ 23, 25 zákona o ochr. zn. obojí hledisko zhruba v jedno, když právě údaj firmy (jména) výrobce (obchodníka) je význačnou a v celkovém dojmu převládající složkou známky. Než o známce soukromé obžalobkyně (a s ní dlužno v mezích již opětovně vytýčených porovnávatí pozastavené označení zboží) rozsudek nezjišťuje, že tomu tak jest.

Čís. 3437.

Zpronevěra vyčerpává se v osobození si práva nakládati s věcí způsobem, jenž podle dohody pachatele se svěřitelem dovolen pachateli nebyl; stačí po stránce subjektivní úmyslné předsevzetí dispozice se svěřenou věcí, o níž pachatel ví, že jest výkonem práva, které si svěřitel vyhradil a na pachatele nepřevedl (práva vlastnického).

Zákonné ustanovení o trestnosti zpronevěry chrání věcná práva svěřitelova a přičí se mu samo o sobě již nezachování závazků pachatelových, jež odpovídají věcným právům svěřitelovým.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1929, Zm I 72/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Písku

ze dne 19. prosince 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle § 183 tr. zák. :

D ů v o d y:

Uplatňujíc důvod zmatečnosti podle § 281, čís. 9 písm. a) tr. ř. namítá sice zmateční stížnost povšechně, že nejsou ve skutkovém ději, který vzal nalézací soud za prokázaný, skutečnosti, jichž třeba k naplnění skutkové podstaty zločinu zpronevěry, provádí však námitku toliko po stránce subjektivní a dovozuje, že stěžovatel nechtěl kompené kolo zpronevěriti, že neprodal kolo ze zlého úmyslu a že nebyly prokázány ani zjištěný úmysl, ani vědomí hmotné protiprávnosti přivlastnění si (přesněji prodeje) svěřeného mu kola. Prodávatel slíbil mu na jeho opětné požádání, že na nedoplatek kupní ceny ještě počká, stěžovatel chtěl mu zbytek kupní ceny co nejdříve zaplatiti, avšak nemohl tak učiniti, protože nastala v jeho obchodě veliká stagnace a stihly ho různé nehody, jimiž se dostal do kruté bídy, která ho nutila k prodeji kola, by uhájil živobytí. Námitka neobstojí. Zpronevěra, jejíž protiprávnost a trestnost má svůj důvod v oklamání důvěry svěřitelovy, že pachatel nezneužije neomezené faktické moci — propůjčené mu svěřovací úkonem — k výkonu práva, k němuž nebyl svěřitel zmocněn, vyčerpává se v osobování si práva nakládati s věcí způsobem, jenž mu podle dohody mezi ním a svěřitelem dovolen nebyl, takže jest i po stránce subjektivní pojem zpronevěry naplněn úmyslným osobováním si takového práva, úmyslným předsevzetím dispozice se svěřenou věcí, o níž pachatel ví, že jest výkonem práva, které si svěřitel vyhradil a na pachatele nepřevodil, na příklad práva vlastnického. Zákonné ustanovení o trestnosti zpronevěry chrání tudíž věcná práva svěřitelova a přiči se mu samo o sobě již nezachování závazků pachatelových, jež odpovídají věcným právům svěřitelovým. Proto nezáleží na tom, že se stěžovatel nechtěl vymknouti i z obligačního závazku k zaplacení zbytku kupní ceny a vymohl si pro nedoplatek u prodávatele další lhůty, a nelze vytýkati napadenému rozsudku právní mylnost z toho důvodu, že uznal stěžovatele vinným, aniž zjistil, že jednal v úmyslu zjištěném anebo v úmyslu, způsobiti prodávateli (vlastníku) svěřeného kola škodu na majetku tím, že mu ani dodatečně nezaplatí, co mu byl z kupní ceny v době svémocného prodeje kola ještě dlužen. Rozhodným jest jen, zda si byl stěžovatel v době prodeje kola, který byl, jak uznává patrně i stížnost, úmyslným výkonem práva vlastnického, — vědom hmotné protiprávnosti svého jednání. Vědomí to je však zjištěno větou rozhodovacích důvodů, že stěžovatel kolo, dosud úplně nezaplacené, zcizil dále, ač věděl, že je nemůže považovati za své vlastnictví v důsledku oné výhrady a že jde o věc svěřenou. Přesnějšího (podrobnějšího) zjištění obsahu vědomí stěžovatelova než tímto výrokem, který není stížností napaden formálními výtkami a při němž proto dlužno setrvati, nebylo třeba. Stěžovatel se nikdy nehájil pochybnostmi o tom, že prodej kola je porušením vlastnického práva prodávatelova, a ani stížnost neuplatňuje, že stěžovatel byl oprávněn, pokud se týče pokládal se za oprávněna k prodeji přes onu výhradu, nýbrž namítá jen, že stěžovatel byl k pro-

deji donucen neutěšenými poměry výdělečnými a nehodami v rodině. Nátlak těchto okolností na vůli stěžovatelovu zprostil by však stěžovatele zodpovědnosti za protiprávní prodej kola jen, kdyby byl stupně předpokládaného ustanovením § 2 g) tr. zák. To má asi na zřeteli také stížnost, uvádí-li, že stěžovatel jednal z kruté bídy, by uhájil živobytí. Avšak skutkové předpoklady, z nichž odvozuje stížnost tuto námitku, nejsou vzaty z rozsudku, který příslušných zjištění vůbec neobsahuje, takže námitka není provedena po zákonu, a jsou dokonce podstatně širšího rozsahu než dotyčné údaje při hlavním přelíčení, takže nepoukazují ani k důvodné výtce neúplnosti soudního výroku. Tyto údaje nemohly opodstatniti předpoklad neodolatelného donucení a nebyly tudíž povahy rozhodné po rozumu § 281 čís. 5 tr. ř., takže rozsudek není stížen ani formálním zmatkem neúplnosti, ač o obhajobě té při výroku o vině neuvažuje a přihlíží k ní jen při výroku o trestu, uváděje jako polehčující okolnost i chudobu stěžovatelovu.

Čís. 3438.

Pojem »veřejné listiny« (§ 199 d) tr. zák.); pro povahu protokolu jako veřejné listiny nezáleží na tom, že nebyl vyhotoven úřední osobou, ani, že nebylo připojeno obecní razítko.

Pokud protokol obecní stavební komise není veřejnou listinou a pokud jeho padělání nespadá pod ustanovení § 199 d), nýbrž § 201 a) tr. zák.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1929, Zm II 6/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uher-ském Hradišti ze dne 14. listopadu 1928, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d), 200 tr. zák., zrušil napadený rozsudek a věc vrátil témuž soudu nalézacímu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost, která se číselně dovolává důvodů zmatečnosti podle čís. 5, 9 a) a 10 § 281 tr. ř., uplatňuje i oněmi vývody, jež jsou v ní označeny jako doličování důvodu zmatku podle čís. 9 a), vlastně též jen důvod zmatečnosti podle čís. 10 § 281 tr. ř., jak patrné již z toho, že se obojí vývody v podstatě spolu navzájem kryjí. Zásadně je zmateční stížnost v právu především, pokud upírá povahu veřejné listiny protokolu obecní stavební komise b-ské, v jehož padělání stěžovatelem spatřuje rozsudek skutkovou podstatu zločinu nedokonaného podvodu, kvalifikovaného jím mimo jiné i podle § 199 d) tr. zák. Předmětem tohoto protokolu byla podle rozsudkového zjištění svojí vlastní podstatou ryze soukromoprávní úmluva, na níž se stěžovatel dohodl s Marií C-ovou v ten rozum, že stěžovatel, který při stavbě domu postavil jednak zeď štítovou, jednak zadní zeď ve dvoře částečně do sousedního